

TÓDALAS MULLERES QUE COÑEZO

[Xiana do Teixeiro, 2018]

446

PASE ÚNICO EN NUMAX: 15.10.2018 | V.O.

Tódalas mulleres que coñezo (2018, 71')

Dirección: Xiana do Teixeiro

Guión: Xiana do Teixeiro

Son: Iria Otero, Leticia Fernández

Montaxe: Xiana do Teixeiro

Música: TA!

Fotografía: Belén Mendaña, Noemí Chantada, Xiana do Teixeiro

Produtoras: Walkie Talkie Films (España)

Distribuidora: Walkie Talkie Films

Formato de proxección: DCP2K

Idioma orixinal: Galego

PREMIOS E FESTIVAIS

DocumentaMadrid 2018 (Premio Screenly), Festival Primavera do Cine de Vigo 2018 (Premio do público ao mellor filme galego), Málaga 2018 (Sección oficial), Alcances 2018 (Premio do Público e DOCMA), Cinespaña 2018

FILMOGRAFÍA

Somos plaga, 2017 [curtametraxe]

Chantal Akerman, 2016 [curtametraxe]

Carretera de una sola dirección, 2016 [curtametraxe]

Sotobosque, 2016 [curtametraxe]

Mira para aquí un momento, 2015 [curtametraxe]

While It Spins, 2014

Dúas pitas, 2013

SINOPSE

Do persoal ao político, as vivencias de mulleres diversas evidencian o masculinizada e violenta que segue a ser a rúa hoxe en día. En tres conversas reveladoras con amigas, colaboradoras e estudantes de secundaria, a directora busca artellar un discurso sobre o medo que non fomente o medo, un discurso sobre a violencia que non resulte violento.

«Intelixente, emotiva e moi certera. Ogallá se proxectase en todos os colexios»

DÍAS DE CINE

“O diálogo é unha poderosa ferramenta de aprendizaxe”

Entrevista con Xiana do Teixeiro
Por Montse Dopico

En *Tódalas mulleres que coñezo* vemos, basicamente, tres conversas. Optas por ese formato, a conversa, por algunha razón especial? Como pensaches esa estrutura en tres partes? O diálogo é unha poderosa ferramenta de aprendizaxe, sobre as demais e sobre ti mesma. Quixen entretecer tres conversas coa idea clara de apelar á audiencia. Ves unha conversa que remata, pero é retomada polo seguinte grupo, cuxa conversa volve rematar e de novo é retomada por outras persoas. Para cando remata a película tense establecido a idea da transversalidade da violencia sexual contra as mulleres na rúa e tamén a posibilidade/necesidade de retomar o debate por parte da persoa espectadora.

A imaxe, en branco e negro, e a posta en escena son moi sobrias. Era o obxectivo, en concreto, dese tipo de tratamento da imaxe? A maior virtude do deseño da produción foi centrar o noso esforzo en facilitar lugares onde fose cómodo falar para as participantes e en segundo termo tratar de gravar o mellor posíbel eses encontros. Non priorizar o técnico, que é moi secundario, especialmente nun discurso documental. A fotografía en branco e negro transmite unha certa atemporalidade, que entronca

co fío que nos une a todas, construídas como seres dun xénero sometido ao longo da historia. A realización e a montaxe céntranse na cousa en si, é unha película feita desde o despoamento. Palabras, xestos e miradas, elocuentes ao máximo.

Ningún elemento formal accesorio á cousa en si, coa excepción da música e os créditos, e quizais tamén ese prólogo coa cita de Nina Simone sobre a liberdade. Noemí Chantada e Belén Mendaña, encargadas das cámaras, fixeron un traballo delicado, que permite ver a película desde moi preto, emocional e visualmente. Tiveron que estar implicadas cunha historia que se desenvolvía en directo ante elas e acadaron un resultado excelente.

O documental transmite, de distintas maneiras, a idea de que podería ser unha conversa entre calquera grupo de amigas. Porque a todas nos pasou algo así. Mais, de que maneira xorde esa conversa a partir do guión que tiñas escrito? A primeira conversa foi formulada como encontro aberto no que queríamos falar de como nos sentimos na rúa con respecto a violencias sufridas e medos inoculados, non había guión como tal. Convoquei a Olalla, Nieves, María e Bea e tamén estaba eu. Non todas nos coñeciamos en profundidade pero tiñamos nexos en común. Quedamos unha tarde, colocáronnos un micro, tomamos algo e comezamos a falar e esquecémonos de que nos estaban a gravar, ou case. Foi tan espontáneo como se ve no resultado.

Como xestionaches, na película e, sobre todo, na montaxe, esa consciencia de que non querías nin

negar a realidade nin producir o efecto perverso de provocar máis medo, senón fomentar a reflexión sobre como xestionalo? A miña principal preocupación durante a produción foi non fomentar o medo nin resultar negacionista. Esta aparente contradición funa resolvendo segundo avanzabamos. É dicir, as discusións que se ven na película axudáronme moito a comprender algúns mecanismos da violencia retorcida que nos leva a pensarnos como persoas non autónomas e non libres, estranxeiras da rúa.

Decateime de que a violencia cotiá que todas sufrimos, e que percibimos como normal, é continuada na narrativa do terror sexual, o espectáculo das violencias extremas sobre os corpos das mulleres que aparecen nos medios e resoan na escola, na familia, no grupo de amigos. Unha violencia invisibiliza a outra pero son parte do mesmo mecanismo de control das mulleres, a través dun castigo disciplinar, que pode ser corporal ou simbólico.

Falei das miñas dúbidas durante toda a rodaxe coa nosa equipa, como se ve na película. A dúbida é un lugar interesante desde o que cuestionar e subverter. Neste caso queremos camiñar cara un discurso propio sobre as nosas experiencias e corpos, do que nos teñen expropiado. Despois de rematar a película atopeime co recén publicado *Microfísica sexista del poder*, de Nerea Barjola (Virus, 2018). Unha análise do aparato narrativo que mantén o relato do terror sexual e con el o status quo machista, imprescindible.

Publicado en <http://praza.gal>

NA LIBRARÍA NUMAX

Microfísica sexista del poder,
Nerea Barjola. Virus, 2018

NUMAX

NUMAX, S. Coop. Galega
Concepción Arenal, 9 baixo
15702 Santiago de Compostela
TEL 981 560 250 | www.numax.org

4€
Faite NUMAX!

Abónate agora e ven sempre por